

Arrest

nr. 38 038 van 30 januari 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 november 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid 9 oktober 2009 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VAN PUT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2009 wordt de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

"Reden van de beslissing :

Art 42 quater §1,4" van de wet van 15.12.1980; de echtgenote van betrokkene werd afgevoerd van ambtswege. Er is dus geen gezamenlijke vestiging van de partners. Er was slechts een gezamenlijke vestiging van 15 tot 26 november 2008. Uit het negatief advies van het parket van de procureur des Konings d.d. 24.07.2009, betreffende hst huwelijk van betrokkene met de partner, blijkt reeds dat de partner vanaf 26 november 2009 niet meer terug naar huis kwam. Ze zou een nieuw leven begonnen zijn in Antwerpen. Tot op heden staat ze nergens ingeschreven.

Bijgevolg verliest betrokkene zijn verblijfsrecht. ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de verkeerde feitenvinding, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht aan. Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing gebrekkig gemotiveerd is, doordat in de bestreden beslissing enerzijds gesteld wordt dat er slechts gezamenlijke vestiging zou zijn geweest van 15 tot 26 november 2008, terwijl anderzijds gesteld wordt dat sinds 26 november 2009 zijn echtgenote niet meer naar huis kwam. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij derhalve niet met de nodige zorgvuldigheid de bestreden beslissing heeft genomen. Hij stelt ook dat er wel degelijk een gezamenlijke vestiging was vanaf 15 november 2008 tot en met 26 november 2009.

2.2. Verzoeker herhaalt in zijn repliekmemoorie zijn middel uiteengezet in zijn verzoekschrift.

2.3. De in het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing inderdaad tegenstrijdige data bevat:

“Er was slechts een gezamenlijke vestiging van 15 tot 26 november 2008.” ... “blijkt reeds dat de partner vanaf 26 november 2009 niet meer terug naar huis kwam”

Uit het proces-verbaal van verhoor van 11 mei 2009, dat zich in het administratief dossier bevindt, stelt verzoeker het volgende:

“...Tussen 15/11/08 en 26/11/08 hebben we samengewoond. We kwamen goed overeen, er is niets gebeurd tussen ons. Ze ging dagelijks gaan werken. Op 26/11/08 kwam ze niet meer terug van haar werk. Ik deed dan samen met één van haar zussen aangifte van haar verdwijning...”

Derhalve blijkt dat de datum in de volgende overweging van de bestreden beslissing *“...blijkt reeds dat de partner vanaf 26 november 2009 niet meer terug naar huis kwam”*, het gevolg is een materiële vergissing, die geen invloed heeft op de rechtsgeldigheid van de beslissing. Dat het een materiële vergissing betreft, wordt bovendien bevestigd door het feit dat de foutieve datum zou dateren van ná de datum van de bestreden beslissing, namelijk 9 oktober 2009.

Aangezien verzoeker in het voormelde proces-verbaal duidelijk stelt dat hij en zijn echtgenote slechts *“tussen 15/11/08 en 26/11/08 hebben [...] samengewoond”*, mist verzoekers stelling dat *“er wel degelijk een gezamenlijke vestiging [is] vanaf 15 november 2008 t/m 26 november 2009”* feitelijke grondslag.

Verzoeker toont met zijn betoog derhalve niet aan dat de motiveringsplicht geschonden is of dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend en tien door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC